

Els macrofestivals envaeixen l'estiu

La febre de les macrotrobades musicals sembla que no té límits. Escalari, Benicàssim, Madrid, Granada, i molts d'altres lluiten cada any per aconseguir els favors del públic. Alguns experts, però, comencen a parlar de saturació del mercat.

Amb l'arribada de l'estiu i del bon temps arriben també les vacances i el temps d'oci per a la gran majoria. D'alguns anys ençà, i sobretot per als més joves, l'estiu significa, a més, que ha arribat l'hora dels macrofestivals, una bona oportunitat per marxar de casa uns dies i xalar amb la música i les aventures que s'amaguen darrere d'aquestes macrotrobades. Les ofertes són diverses i per a tots els gustos: rock, pop, música independent, reggae, heavy, música tradicional, techno, ska, cançó d'autor, etc.

Als anys 70 van aparèixer els primers festivals a l'estat espanyol seguint la moda europea (sobretot la dels mítics concerts d'Anglaterra), però no van aconseguir consolidar-se. Ara, mentre que a la resta d'Europa hi ha festivals que s'han hagut de suprimir per manca de públic, sembla que ha arribat la moda ací. El Festival Internacional de Benicàssim i el Doctor Music Festival, a Escalare, als Pirineus, van ser alguns dels precursors en aquest tipus d'aplects multitudinaris ja als anys 90, i van encomanar una febre que ha anat augmentant amb els anys. El Festimad de Madrid, l'Espàrrago Rock de Granada, la U-zona Reggae (que precisament celebra aquest cap de setmana la seua sisena edició), l'Acampada d'Arbúcies, el Senglar Rock Prades, el Fòrum de la Cançó Mediterrània i molts d'altres amb menys repercussió, han anat apareixent o s'han consolidat amb l'objectiu de fer de la música una bona excusa per passar uns dies lluny de casa. I la llista va creixent. Pel que sembla, ara toca la moda de les macrotrobades, l'època d'enfitar-se de música fins a les orelles. Tres dies i tres nits de rock continuat que esgoten fins i tot els més marxosos.

Lluís Hidalgo, director del programa musical *Sputnik* de Televisió de Catalunya, creu que aquest és un fenomen natural si pensem que tot l'estat ha estat paralitzat durant molts anys pel que fa a esdeveniments d'aquests tipus. "Per tot Europa hi ha festivals consoli-

dat des de fa més de vint anys —comenta Lluís Hidalgo—. El que passa és que no tenen més remei que concentrar els concerts en dos o tres dies perquè han d'aprofitar els pocs dies de sol que els dóna l'estiu. Ací no tenim aquest problema, tot i que ja era hora que algú s'animés a organitzar una cosa així".

Una aposta arriscada. Aconseguir la consolidació d'aquest tipus d'esdeveniments, però, no resulta fàcil. Alguns parlen de massa ofertes per al públic existent. Altres creuen que no es pot oblidar que hi ha festivals que requereixen tenir molts estalvis, tot i l'excel·lent cartell que presenten. Els organitzadors han d'invertir molts diners sense saber com sortirà la jugada i han de tenir molta cura del programa que es presenta, a més de preveure que és molt possible la cancel·lació d'actuacions. Per a Lluís Hidalgo, hi ha molt pocs festivals consolidats, i segurament la majoria dels que existeixen actualment, desapareixeran a curt o llarg termini. "El problema principal és que per fer un festival de dos o tres dies, cal oferir un programa molt específic. Possiblement, el Doctor Music, el Festival de Benicàssim, el Festimad i la U-zona Reggae són els únics que s'han pogut consolidar

perquè han sabut definir-se i buscar el seu propi públic. Així i tot, crec que no hi ha tanta demanda per a tanta oferta. Potser el que ha passat és que va sortir bé el primer intent perquè la gent en tenia moltes ganes, i ara cadascú vol fer el seu propi macrofestival".

La darrera edició del Doctor Music no ha estat un gran èxit. Tot i que hi van assistir més de 20.000 persones, les expectatives eren superiors, i ara es plantegen molts dubtes respecte a la continuïtat del festival. "El problema del Doctor Music és que està massa lluny —explica Hidalgo—. És un paratge incomparable, però són moltes hores de viatge. Jo crec que li ha fet molt de mal que s'haja parlat més dels problemes extramusicals que del cartell. Ha tingut greus problemes de comunicació i no ha sabut resoldre l'interrogant de què es farà si no es compleixen les expectatives".

Les vaques sagrades. Si els macrofestivals provoquen la mobilització de milers de joves a la crida i cerca de la millor música, de la diversitat de ritmes i de les més inquietants aventures, els més grans també han pogut gaudir de la possibilitat de recordar les llegendes encara vivents de la seua joventut. La darrera gira dels Rolling Stones, *Bridges to Baby-*

Els festivals més consolidats i amb més pressupost, com el Doctor Music Festival o el Festival Internacional de Benicàssim, ofereixen moltes altres activitats a banda dels concerts. Teatre, cinema, esports d'aventura i també sessions de perruqueria per als més agosarats.

RICARD CUGAT

RICARD CUGAT

Els joves que es decideixen a passar uns dies al Pirineu es preparen a consciència per suportar les altes temperatures. Tot i que les instal·lacions i els serveis milloren any rere any, no poden oblidar que mai no estaran com a casa. El cantant Bob Dylan (a la dreta) va ser una de les estrelles de la darrera edició del Doctor Music Festival. El mític cantautor nord-americà encara arrossega seguidors de tot arreu i de totes les edats.

lon, ha provocat, d'una banda, la bogeria dels més acèrrims seguidors, i d'altra, l'estupefacció dels crítics pel sorprenent estat de forma de la banda anglesa. La tendència mitificadora de la societat ajuda a crear aquesta mena d'herois, com ha passat amb el cantautor nord-americà Bob Dylan. D'aquesta manera, en un concert dels Stones o de Dylan es

poden trobar fins a dues generacions. "Tot això és una història generacional —comenta el director de Sputnik—. Els pares expliquen als fills les febres que provocaven aquests grups, i els fills també volen saber què és, ja que encara en tenen l'oportunitat. El problema és que s'han quedat ancorats en el passat. A Barcelona van cantar més de vint cançons, i no

més quatre eren del darrer disc". No aporten novetats, però generen milions de dòlars, arrosseguen milers de fans i convulsionen les ciutats per on passen. Els macros (concerts i festivals) són moda. La continuïtat, però, continua dependent del públic més que de la qualitat dels cartells.

Rosanna Melià

Benicàssim es prepara per a la gran cita

La quarta edició del Festival Internacional de Benicàssim comença el proper divendres dia 7 d'agost, tot i que les activitats extramusicals s'iniciaran a mitjan d'aquesta setmana. La venda d'abonaments va vent en popa i els organitzadors esperen aconseguir una bona entrada, almenys, per cobrir els més de 275 milions de pressupost.

Enguany s'ha condicionat un nou recinte per als concerts de 98.000 m² pel qual passaran 68 grups representants del pop independent. PJ Harvey, Bjök, Sr. Chinarro, Los Planetas, Sonic Youth, Teenage Fanclub, Jesus and Mary Chain

o Fatboy Slim són només alguns dels grups que actuaran en els tres escenaris diferents que enguany ha preparat el FIB.

Amb l'objectiu de fer del festival un esdeveniment cada cop més ampli i multicultural, l'organització proposa mostres de teatre, cinema, moda i uns cursos d'estiu sobre realització de vídeo clips, vestuari de teatre i història del cinema musical. Totes aquestes activitats comptaran amb la presència d'actors, directors i productors del món de l'espectacle musical.

El Festival Internacional de Benicàssim és, segurament, el certamen més esperat pel públic alternatiu, però també és, de ben segur, un dels festivals que ocupen els llocs prioritars dins de les llistes dels artistes de més renom. **R. M.**